

havde i hvert Fald ogsaa en anden Aarsag, som han ikke betroede nogen.

Han vidste godt selv, at han havde spillet Bankerot som Kunstner, og da han havde vænnet sig til at bruge tyve-tredive Tusinde om Aaret, kunde der midt under hans glade og festlige Nydelse af Livet rejse sig et uhyggeligt Spøgelse for hans Øjne — Angsten for den Dag, da Landets dekorerede og dekolleterede Rangspersoner af begge Køn valgte sig en anden Favorit blandt den hundredhovede danske Kunstnerhjord.

Der havde netop i de sidste Dage lydt et Varselskrig i hans Øre. Et af hans Portræter havde ved en Dødsbo-Auktion kun opnaaet en Pris, der var lidt over Halvdelen af Vurderingssummen. Et Par af Aviserne havde haft en Notits derom, og i et af Smaabladene var der gjort den Tilføjelse, at »Hr. Karsten Froms Stjerne aabenbart nu var i Dalen«.

Han kendte sit Publikum. Han vidste, at det ikke behøvede at læse den Slags Bemærkninger mange Gange, før det rokkedes i sin Tillid. Derfor havde han hele denne Aften været saa tavs ved Jægermesterens fine *Soupé* trods Jytte Abildgaards Nærværelse.

Den smukke Dames vedvarende Kulde havde yderligere forstemt ham. Han havde paany gjort den Erfaring, at hun, hvem Sladderer stadig var ude